
M A I 2025

ASECTI

N O . 3 6

Uniunea Studenților Academiei de Studii
Economice București

Meet the team

Fondator și coordonator al Departamentului Cultural:

Ianc Cristian

Vicecoordonator al Departamentului Cultural

și coordonator al Revistei:

Ghinea Alexandra

Coordonator:

Neagu Corina-Maria

Redacție:

Aldea Teodora-Andreea, Alexandru Tabita-Nicoleta,

Balea Iulia-Andreea, Lazăr Cristina-Maria,

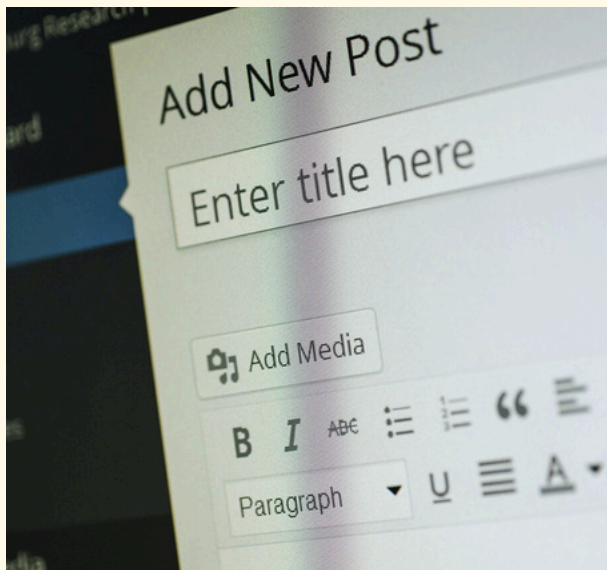
Neagu Corina-Maria, Terziu Georgiana

CUPRINS

SOCIAL

- Votul ca act de
responsabilitate civică:
De ce este esențial să
mergem la urne** 04

Terziu Georgiana

CULTURAL

- Scrisul -
exilul tainic al sentimentelor** 09

Lazăr Cristina-Maria

- Burnout: Semnul că ai tras
prea mult de tine** 14

Aldea Teodora-Andreea

- Omul, ecranul și timpul** 16

Neagu Corina-Maria

DIVERTISMENT

- Cultura pop explicată:
De ce ne uităm la supereroi?** 21

Balea Iulia-Andreea

- Colț de poezie** 26

Lazăr Cristina-Maria

- Interviu PhotoArea:
Simfonie în alb și roz** 27

Alexandru Tabita-Nicoleta

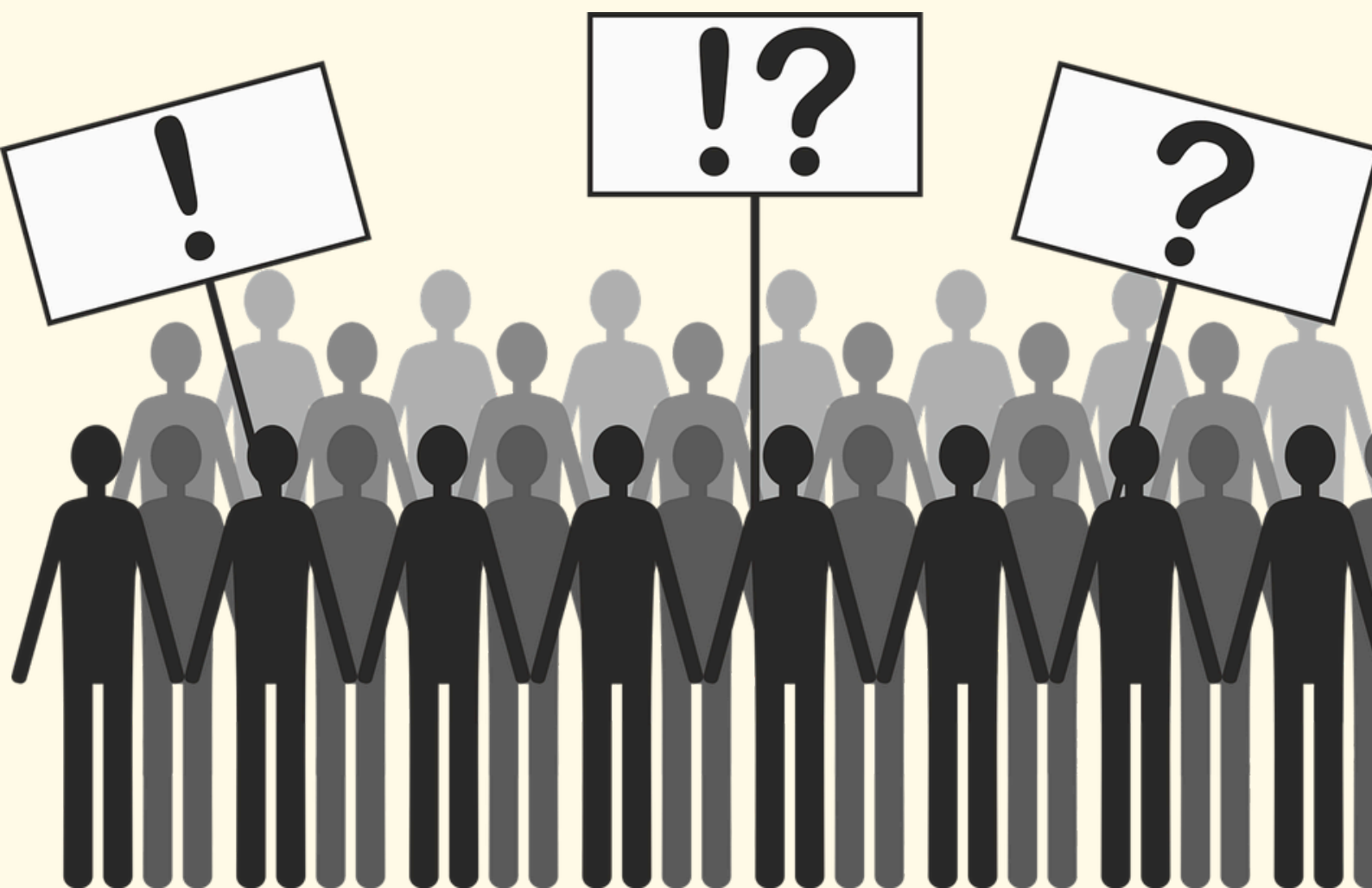

ASECITI

VOTUL CA ACT DE RESPONSABILITATE CIVICĂ: DE CE ESTE ESENȚIAL SĂ MERGEM LA URNE

Terziu Georgiana

Într-o democrație autentică, votul reprezintă nu doar un drept, ci și o responsabilitate fundamentală. Participarea la alegeri nu este doar despre a exprima o preferință personală, ci despre a contribui la direcția în care se va îndrepta întreaga societate. Cu toate acestea, procesul electoral nu este întotdeauna simplu, iar în prezent, în contextul unei expansiuni rapide a informațiilor și al accesului la o varietate de surse media, este mai important ca niciodată ca cetățenii să fie bine informați înainte de a merge la vot. Informarea și educația civică devin astfel esențiale pentru ca votul să fie cu adevărat un act de responsabilitate.

Informarea adecvată este esențială pentru a lua o decizie rațională în cadrul unui proces electoral. Într-o eră digitală, în care suntem zilnic expuși la un flux continuu de știri, opinii și informații, nu toate sursele sunt credibile sau imparțiale. Dezinformarea și manipularea pot avea un impact semnificativ asupra modului în care votăm, iar acest lucru poate modifica rezultatele alegerilor. De aceea, este esențial ca fiecare cetățean să fie capabil să distingă între sursele de informație corecte și cele care promovează mesaje false sau distorsionate.

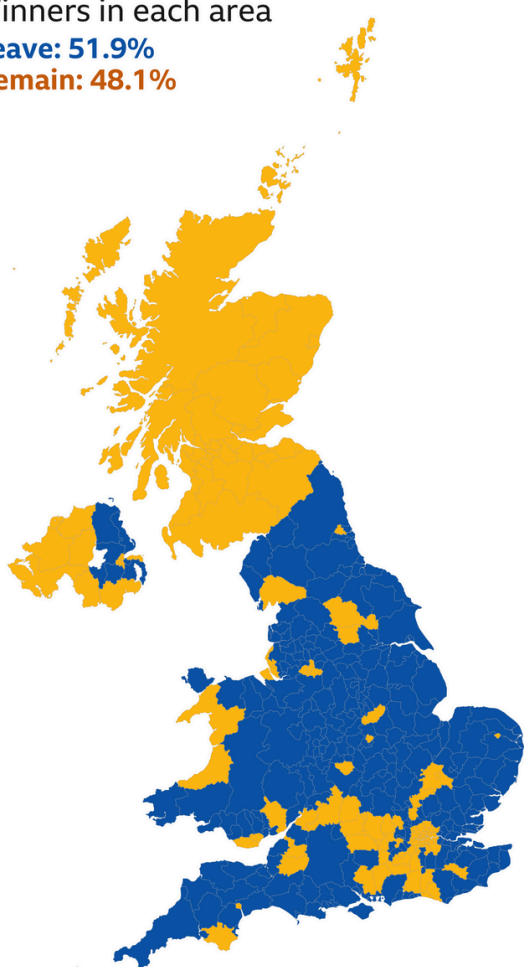

EU Referendum results

Winners in each area

Leave: 51.9%

Remain: 48.1%

Gibraltar also voted to Remain

Source: Electoral Commission

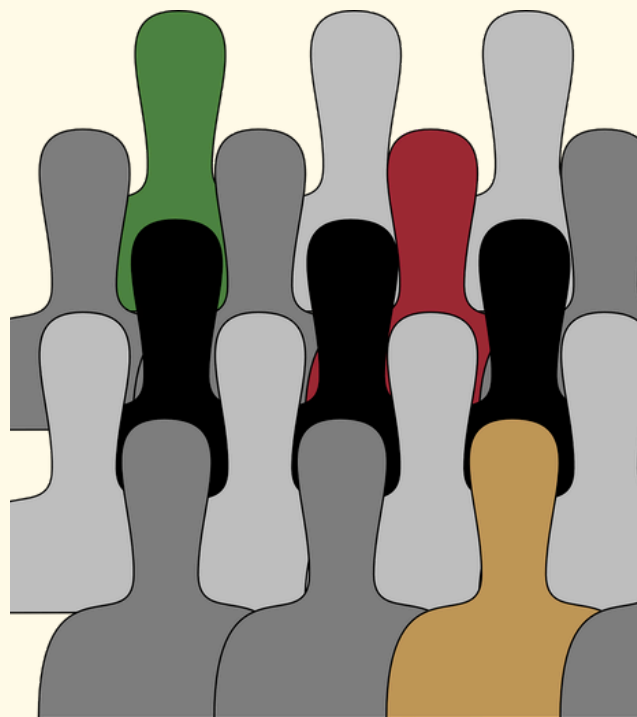
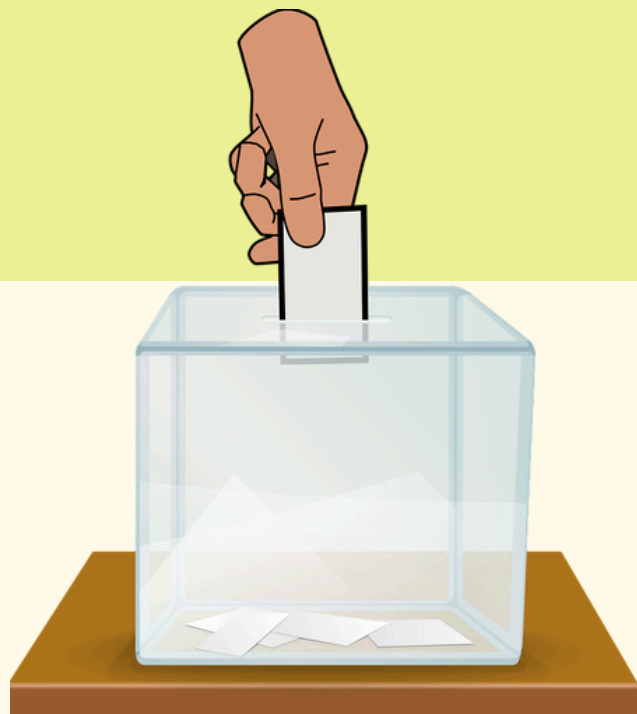
BBC

Un exemplu concret de manipulare a informațiilor și inducere în eroare a cetățenilor a avut loc în 2016, în cadrul referendumului pentru Brexit. Campania „Vote Leave” a promovat un mesaj în care susținea că Marea Britanie ar economisi 350 de milioane de lire sterline pe săptămână, sumă care urma să fie direcționată către sistemul de sănătate național. Aceste afirmații s-au dovedit ulterior a fi false și înșelătoare, iar calculele economice reale sugerau că ieșirea din Uniunea Europeană ar putea adânci criza economică și ar putea reduce finanțarea pentru serviciile publice. În plus, retorica xenofobă și alarmistă privind imigrarea a fost folosită pentru a stimula frica și a influența deciziile alegătorilor, în ciuda faptului că multe dintre aceste mesaje erau exagerate sau nefondate. Astfel, în loc să ia o decizie informată, o mare parte a populației a fost manipulat de un discurs populist.

Educația civică:
Un pilon al responsabilității
politice

Educația civică reprezintă fundamentul unei participări active în procesul democratic. Ea le oferă cetățenilor cunoștințele necesare pentru a înțelege nu doar cum funcționează guvernul și instituțiile statului, dar și cum pot influența deciziile politice prin implicare activă. Educația civică nu se rezumă doar la lecții teoretice despre structurile politice, ci și la dezvoltarea unor valori fundamentale precum gândirea critică, respectul pentru drepturile omului și responsabilitatea față de comunitate.

În multe țări, educația civică este o materie insuficient abordată în școlile publice, iar acest lucru afectează participarea la vot a tinerelor generații. Dacă tinerii nu sunt învățați de la o vârstă fragedă despre importanța implicării în procesul democratic, aceștia pot deveni apatici și dezinteresați față de alegeri, creând un cerc vicios de neimplicare politică.

Educația și informarea ca instrumente de combatere a apatiei politice

Apatia politică, sau lipsa de interes față de procesul electoral, reprezintă un obstacol major în multe democrații. Multe persoane nu merg la vot din cauza unei percepții de ineficacitate, considerând că votul lor nu va schimba nimic sau că alegerile nu le vor influența viața. De asemenea, există o oboseală politică larg răspândită, cauzată de retorica divizivă și de promisiunile politice nerealizate. Acest fenomen poate duce la o scădere semnificativă a participării, ceea ce face ca democrația să fie mai vulnerabilă.

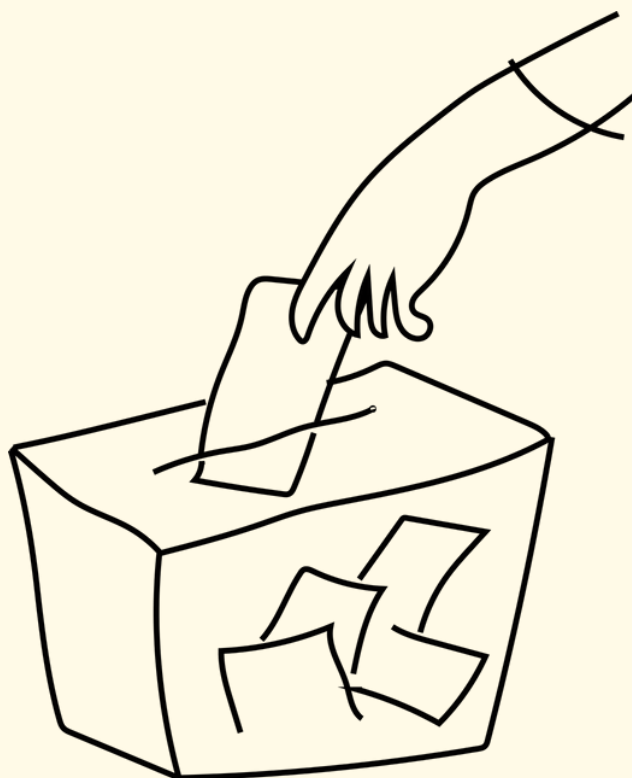
Pentru a combate acest fenomen, educația civică și informarea corectă joacă un rol crucial. Dacă cetățenii sunt conștienți de impactul pe care îl poate avea votul lor și înțeleg cum funcționează sistemul politic, aceștia vor fi mai predispuși să participe activ. În plus, o educație adecvată poate ajuta la demontarea miturilor și teoriei conspirației care circulă în societate și care pot descuraja implicarea politică. Un exemplu în acest sens ar fi chiar campania pentru Brexit, în care multe dintre promisiunile făcute au fost ulterior demontate, dar un număr semnificativ de votanți au fost influențați de mesaje greșite.

Votul:

Un act de responsabilitate civică

Participarea la vot nu ar trebui să fie văzută doar ca un drept, ci și ca o responsabilitate față de comunitatea noastră și față de viitorul națiunii. Votul influențează nu doar alegerea unui lider, ci și politicile care afectează economia, educația, sănătatea și bunăstarea socială. Atunci când votăm, alegem ce valori și principii vor ghida națiunea în următorii ani. De aceea, este esențial ca fiecare alegător să fie informat corect, să înțeleagă ce se află în joc și să participe activ la procesul democratic.

Un vot informativ și responsabil poate contribui la consolidarea unei democrații funcționale, în care toate vocile sunt auzite și respectate. Fără o participare activă, democrația riscă să devină mai fragilă și mai susceptibilă la manipulare. Așadar, în fața fiecărei alegeri, este important să ne amintim că votul nostru este un instrument de schimbare – iar schimbarea începe cu educație, informare și implicare activă.

Lazăr Cristina Maria

SCRISUL - EXILUL TAINIC AL SENTIMENTELOR

Scrisul nu începe atunci când învățăm să mânuim cuvintele, ci atunci când simțim prima dată că lumea dinăuntru e mai vie decât lumea de afară. Copilăria ne învață fără să știm că trebuie să salvăm ceva din trecerea zilelor; scriem întâi fără pretenții, fără rușine, povestind o mână întinsă, o frunză ridicată de vânt, un râs care ne-a făcut să credem pentru o clipă că timpul poate sta pe loc. Cuvintele erau simple, aproape stângace, dar în ele bătea o inimă neatinsă de teamă. Scriam fără să știm că într-o zi vom avea nevoie de aceste mărturii pentru a nu ne pierde cu totul.

Apoi vine vârsta în care creștem repede, prea repede pentru a mai avea loc să privim înapoi. Închidem jurnalele ca pe niște cutii de vise depășite și ne grăbim să devenim, să cucerim, să ne adaptăm. Viața începe să ceară de la noi alte lucruri: eficiență, pragmatism, tărie de caracter. Ne uităm dorurile, uităm că am fost cândva capabili să plângem pentru un apus sau să iubim un nume fără să cerem nimic în schimb.

Și poate că nici nu ne dăm seama cât pierdem atunci când renunțăm să scriem: nu doar clipe, ci feluri întregi de a trăi, de a simți, de a fi.

Anii trec. Timpul, în trecerea lui fără milă, șterge urmele pe care ni le-am dorit eterne. Și totuși, într-o zi, poate fără motiv aparent, găsim un jurnal vechi, prăfuit, uitat între cărți. Deschidem filele tremurând, ca și cum am atinge o fotografie a unui străin pe care îl iubim fără să-l mai cunoaștem. Citim și simțim o durere curată: nu regretul pentru ce a fost, ci recunoașterea a ceea ce am pierdut pe drum. Recunoaștem inocența, recunoaștem capacitatea de a trăi lucruri mici ca pe miracole, recunoaștem tăcerea aceea plină de sens pe care lumea adultă ne-a învățat să o ascundem sub vorbe goale.

Și atunci, în mijlocul unei vieți care nu ne mai seamănă, renaștem în scris. Nu mai scriem pentru a povesti ceva altora, nici măcar pentru a ne explica pe noi înșine, ci scriem pentru a rămâne vii. Scriem ca să păstrăm urmele pașilor noștri pe nisipul unei lumi care altfel ne-ar înghiți fără martori. Scriem despre oameni pe care i-am iubit în tăcere, despre locuri care ne-au crescut fără ca noi să știm, despre priviri care ne-au salvat fără să ceară nimic în schimb. Scriem nu pentru a înfrumuseța viața, ci pentru a nu o lăsa să treacă neobservată.

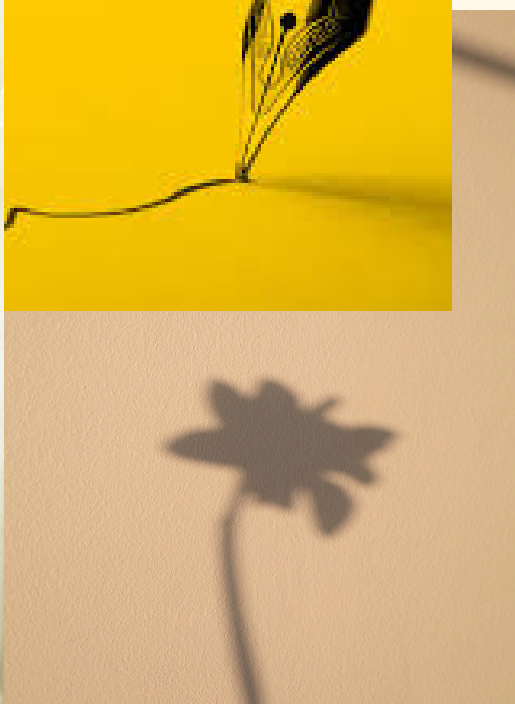

Fiecare cuvânt devine o reînnoare cu ceea ce am pierdut și cu ceea ce încă mai putem salva. Fiecare frază este o declarație de dragoste față de o clipă care, în alte condiții, s-ar fi risipit în anonimatul zilelor. Scrisul nu mai e un exercițiu de stil, nu mai e un mijloc de comunicare, devine o formă de a exista deplin, de a fixa în lume, pentru câteva secunde măcar, intensitatea unei trăiri. Devine felul în care timpul, altminteri nemilos și surd, învață să rămână.

Poate că, în adâncul nostru, am știut dintotdeauna: nu reușitele ne definesc, nu marile gesturi, nu victoriile strălucitoare. Ne definesc clipele mici pe care le-am ales să le păstrăm vii. O după-amiază în care am râs fără motiv. O dimineață în care am privit un oraș adormit și am simțit că totul are un rost. O scrisoare neterminată. Un jurnal început și abandonat, dar niciodată uitat.

Scriem și pentru iubirile pe care nu știm cum să le rostim. Pentru momentele în care cuvintele ne trădează sau rămân suspendate în aer, prea grele, prea pline de ceea ce nu poate fi spus. Sunt iubiri pe care nu le putem încredința nici măcar privirii, iubiri care nu cer altceva decât să fie păstrate întregi, neatinse de frica de a greși. Și atunci paginile devin martorii tăcuți ai acestor sentimente: ele primesc fără să ceară, susțin fără să judece, cuprind fără să sfâșie. În scris, putem iubi fără măsură, fără temeri, fără rușinea neîmplinirii. Paginile poartă greutatea inimii atunci când glasul nostru ar ceda; în ele, iubirea rămâne nespusă și totuși mai vie decât dacă ar fi fost rostită.

Scrișul este întoarcerea acasă, într-un loc din noi în care nimic nu trebuie explicat, unde fiecare greșeală, fiecare frică, fiecare vis neîmplinit își găsește locul firesc. Scriem pentru că, într-o lume care ne cere să uităm repede, avem încă forța de a încetini, de a privi, de a păstra. Scriem pentru că vrem ca o fărâmbă din ce am simțit să reziste, să spună, dincolo de uitare, că am fost aici, că am trăit, că am iubit lumea, chiar și atunci când nu mai știam cum s-o spunem altfel.

Scriem ca să învingem uitarea, să păstrăm vie frumusețea clipei, să iubim fără măsură acolo unde glasul nostru nu ajunge și să dăm timpului, în tăcerea paginilor, o dovadă că am trăit și am simțit până la capăt.

BURNOUT: SEMNUL CĂ AI TRAS PREA MULT DE TINE

În ultimii ani, „burnout” a devenit un termen tot mai des folosit, mai ales în rândul studenților și tinerilor profesioniști. Îl auzim menționat în sesiune, în perioada proiectelor sau în conversațiile despre muncă. Totuși, burnout-ul nu înseamnă doar să fii obosit sau stresat o perioadă, fiind mai complex de atât.

Burnout-ul este o stare de epuizare prelungită, care afectează atât corpul, cât și mintea. Apare atunci când presiunea de zi cu zi se acumulează fără pauze reale de refacere. În timp, ceea ce începe ca „am mult de lucru” poate evolua într-un sentiment constant de oboseală, detașare emoțională și lipsă de sens față de activitățile pe care, altădată, le făceai cu plăcere.

Semnalele nu sunt întotdeauna dramatice. Poate observi că amâni responsabilități, chiar și lucruri care îți plăceau. Sau că îți vine greu să te concentrezi chiar și la sarcini simple.

Este important să înțelegem că burnout-ul nu apare din „slăbiciune” sau din lipsă de ambiție. Din contră: cei mai predispuși sunt adesea cei care își doresc să nu dezamăgească și să aibă performanțe. Cei care își doresc să fie „acolo” pentru toate cerințele și provocările. Când resursele nu mai țin pasul cu acest ritm alert, oricât de multă bunăvoință ai avea, organismul începe să tragă frâna de siguranță.

Spre deosebire de stresul obișnuit, burnout-ul nu se rezolvă cu o noapte bună de somn sau o scurtă vacanță. Este nevoie de o schimbare mai profundă de ritm și de raportare la propriile limite.

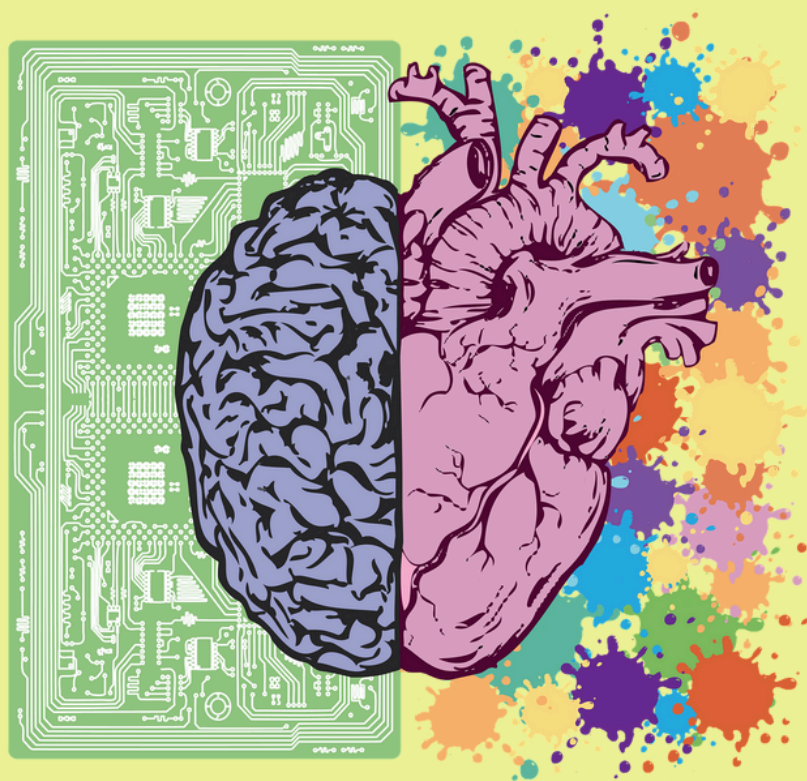
Deși poate părea greu de recunoscut la început, tocmai această conștientizare face diferența. Burnout-ul nu este un capăt de drum, ci un semnal că e nevoie de un alt ritm. A învăța să îți protejezi energia nu te ține pe loc, ci te ajută să mergi mai departe, cu mai multă claritate și echilibru.

OMUL, ECRANUL ȘI TIMPUL

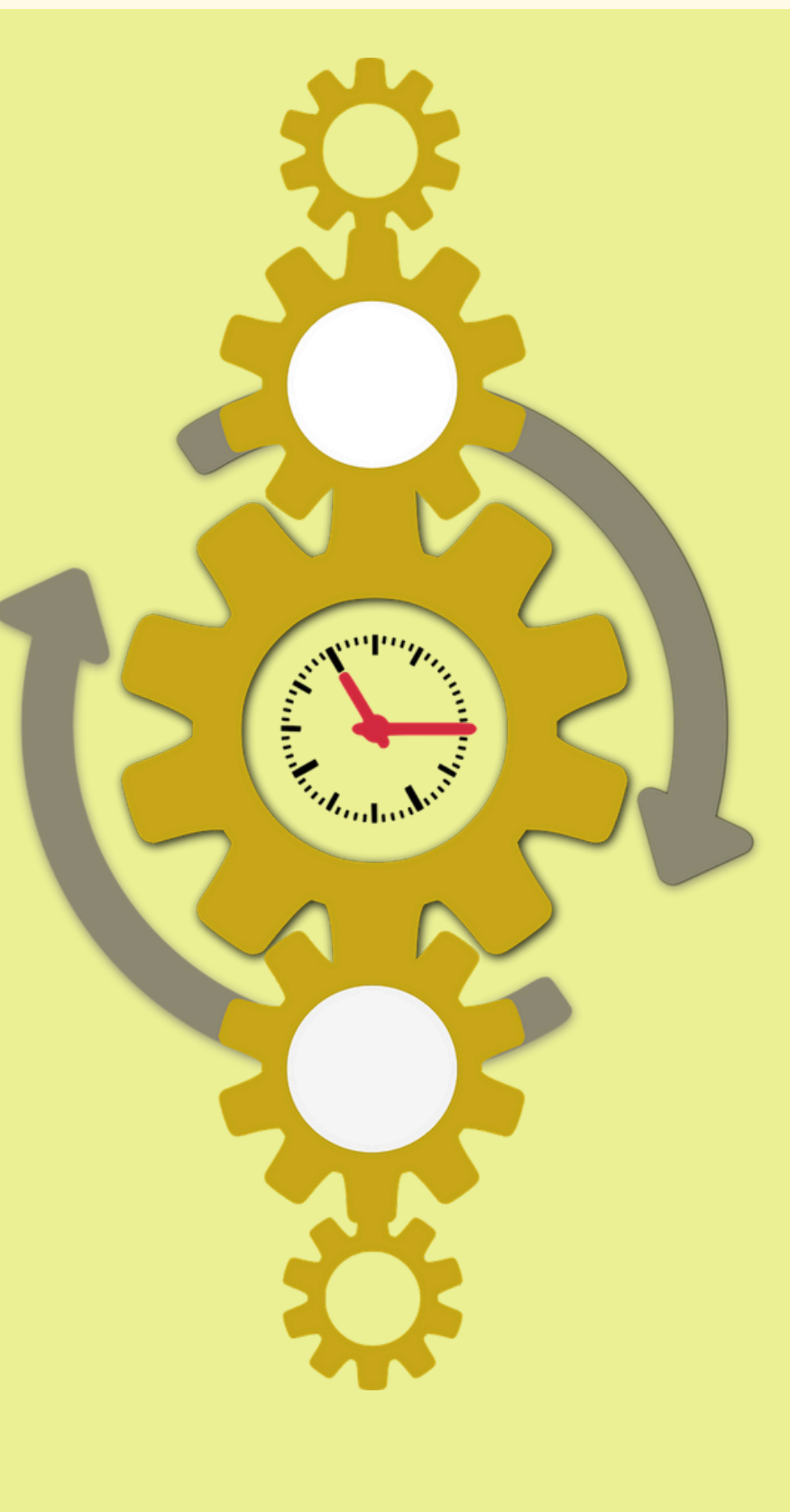
Neagu Corina-Maria

Trăim într-o lume în care ecranele sunt mereu aprinse, iar mesajele zboară mai repede decât avem timp să le citim. Timpul trece pe lângă noi, dar rareori apucăm să-l simțim cu adevărat. Și, cum zicea vorba aceea – cine aleargă după doi iepuri nu prinde niciunul. La fel și cu gândurile: vin de peste tot, se amestecă și ajung să ne obosească, iar în loc să se așeze, se învârt haotic în minte.

Precum un ciclu neîntrerupt, zilele și gândurile noastre devin identice – funcția de pilot automat a organismului preia controlul și creează o rutină copleșitoare. Căutăm serotonina în locuri nepotrivite și ne rănim singuri, încercăm să ținem pasul cu toată lumea însă sărim mulți pași și pierdem întocmai componenta organică a relațiilor umane. Oamenii din jurul nostru ajung să fie doar un nume și o poză de profil, iar conversațiile noastre se transformă din interacțiuni emoționale în schimburi rapide de informații. Astfel, ajungem să pierdem esența interacțiunii umane – totul devine fabricat, iar mediul online devine principalul centru de reciclat al ideilor și al sentimentelor.

Dacă odinioară timpul era măsurat în anotimpuri, clopote și răsărituri, azi îl măsurăm în notificări, like-uri și refresh-uri. Tehnologia nu doar ne-a comprimat timpul, ci l-a fragmentat. Bunicii noștri asociau timpul liber cu odihna și liniștea în timp ce astăzi timpul liber este, paradoxal, un spațiu hiperactiv în care trebuie să postăm, să consumăm, să reacționăm.

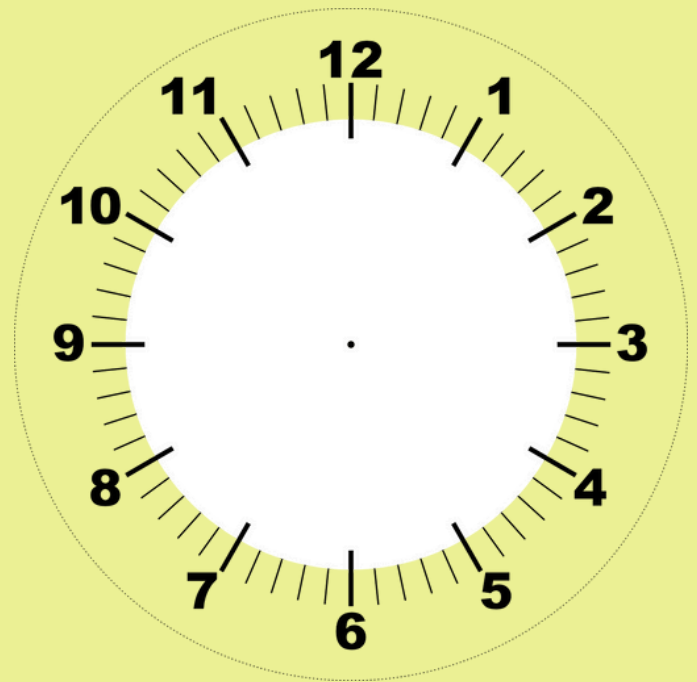

Pentru noi, conectivitatea este văzută ca un indicator al succesului social și profesional, transformând utilizarea excesivă a telefoanelor dintr-o alegere personală într-un răspuns la presiunea socială. Ne simțim obligați să fim mereu la curent, să participăm activ la fiecare conversație online, ceea ce duce la un cerc vicios de dependență digitală. Trăim cu senzația că, dacă ne deconectăm, pierdem ritmul vieții, dar de multe ori, ceea ce pierdem este doar zgomotul de fundal – nu viața însăși. Astfel, ne antrenăm creierul să perceapă numai frânturi – fie de conversații, fie de informații, iar acest mod fragmentat de a trăi ne face să pierdem esența unei experiențe complete.

Un nou val de cercetări din sfera științele sociale se bazează pe înțelegerea relației dintre individ și ecran, iar multă lume a scris despre cum această relație redefinește nu doar atenția, ci și identitatea. Creierul, suprasaturat de micro-stimuli, începe să evite activitățile care presupun un efort cognitiv îndelungat, cum ar fi cititul sau conversațiile spontane. Într-un astfel de context, timpul începe să treacă neobservat, diluându-se, iar prezentul dispare încet, înlocuit de un flux constant, dirijat de algoritmi.

La început, par să fie doar câteva minute „pierdute”, dar se adună rapid pentru a forma ore întregi în care nu am fost cu adevărat prezenți. În loc să trăim activ, ajungem să consumăm pasiv. Fiecare scroll ne dă impresia că suntem conectați, dar, de fapt, ne deconectează de la propria experiență a timpului. Astfel, ziua trece fără să știm exact cum, iar seara rămânem cu sentimentul ciudat că „n-am făcut nimic”, deși am fost ocupați tot timpul. Timpul nu mai curge lin, ci se fragmentează – într-o secvență de clipuri, notificări și gesturi automate.

Exista vreo corelație între acest comportament compulsiv și felul în care ne raportăm la propria persoană? Răspunsul este da, și poartă numele de dopamine scrolling. Cand dăm scroll în mod repetat, fără scop precis, ne expunem unui șir de stimuli rapizi care declanșează eliberarea de dopamină, hormonul plăcerii.

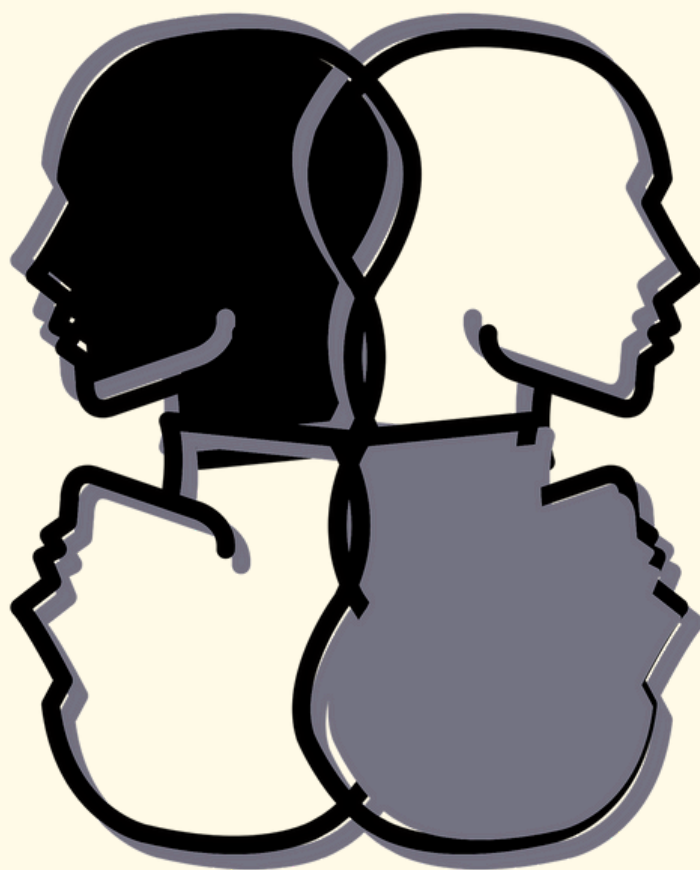
Problema este că, în timp, creierul devine dependent de această pseudo-relaxare și începe să o caute chiar și în absența unei nevoi reale, astfel explicându-se de ce ne verificăm telefonul din reflex, fără să ne amintim de ce l-am luat în mână. Dependența digitală se leagă direct de sistemul neurologic care reglează motivația și recompensele - cu cât numărul de like-uri crește cu atât percepția propriei persoane poate să crească. Această asociere între feedback-ul digital și stima de sine alimentează o buclă comportamentală în care validarea personală devine condiționată de reacțiile online, iar în loc să fim concentrați pe cine suntem, ajungem să ne concentrăm pe cum părem.

Ce putem face?

Primul pas este să înțelegem că timpul nu este doar o unitate de măsură, ci și o resursă personală. Să începem prin a redefini ideea de „*timp mort*” – poate nu este un timp pierdut, ci un timp necesar pentru a ne asculta gândurile. Când nu suntem constant stimulați de ecrane, mintea are libertatea să „răscolească” idei și să își găsească propriile răspunsuri. Nu putem fugi complet de lumea digitală, căci este parte din realitatea noastră, însă putem învăța să o integrăm într-un mod conștient și echilibrat.

Provocarea constă în a nu lăsa tehnologia să ne definească timpul sau identitatea deoarece adevărata libertate se află în capacitatea noastră de a naviga între lumea virtuală și cea reală, fără a lăsa niciuna să ne consume total. Adevăratul progres nu e să ținem pasul cu tot ce mișcă, ci să învățăm să ne oprim, din când în când, și să fim prezenți acolo unde suntem cu adevărat.

CULTURA POP EXPLICATĂ:

DE CE NE PASIONEAZĂ SUPEREROII?

Balea Iulia-Andreea

De ce ne uităm la supereroi? De ce îi purtăm pe tricouri, îi cităm în postări sau ne inspirăm din ei când scriem eseuri? Pentru că, dincolo de costumele strălucitoare și efectele speciale, supereroii sunt... foarte umani. Iar noi, ca studenți, avem mai multe în comun cu ei decât ne-am aștepta.

Fie că vorbim de un adolescent cu puteri de păianjen sau de un miliardar cu traume și un costum blindat, toți au un lucru în comun: au fost aruncați în situații mult peste puterile lor... și totuși au înfruntat totul cu curaj. Sună cunoscut? Exact. Ca atunci când ai de făcut trei proiecte, două referate și un examen în aceeași săptămână. Hai să vedem ce putem învăța de la câțiva dintre cei mai iubiți supereroi și cum ne putem regăsi în ei ca studenți.

SPIDER-MAN - EROUL CU EXAMENE, JOB PART-TIME ȘI PUȚINĂ RADIOACTIVITATE

Peter Parker este probabil cel mai relatable supererou pentru studenți. Este tânăr, merge la facultate, are un job part-time și... oh, da, mai și salvează orașul în timpul liber.

De ce îl iubim?

Pentru că este vulnerabil. Are griji reale: bani, stres, pierderi personale, frică de eșec. Dar, în ciuda tuturor greutăților, nu renunță. Se ridică, își face o glumă sarcastică și merge mai departe.

Student Insight:

Când viața te doboară, ia-ți un moment, respiră, apoi urcă-te pe "clădirea" ta imaginară și privește totul de sus. Asta e perspectiva de care ai nevoie. Iar dacă ai un prieten ca MJ sau un unchi care te inspiră, ține-i aproape.

Lecția lui Spider-Man:

"Cu o mare putere vine și o mare responsabilitate" -

aplicabilă și pentru deadline-uri, nu doar pentru salvarea omenirii.

BATMAN- EROUL CARE ÎȘI FACE SINGUR PLANUL DE SESIUNE

Batman nu are superputeri. Are antrenament, disciplină și o dodrință aproape obsesivă de a face dreptate. Este genul de coleg care are totul colorat în agendă, vine la toate cursurile și, cel mai probabil, are deja scris referatul pentru luna viitoare.

De ce ne inspiră?

Pentru că ne arată că perseverența bate talentul. Că oricât de grea ar fi viața, dacă ai un scop, o etică a muncii și un strop de stoicism, poți deveni eroul propriei tale povești.

Student Insight:

Nu trebuie să ai toate răspunsurile. Dar dacă ești pregătit să muncești, să înveți și să te reinventezi, ai toate șansele să-ți creezi propriul "Gotham" – în sensul bun.

Lecția lui Batman:

"It's not who I am underneath, but what I do that defines me" –

adică nu contează că ai zile când simți că nu poți. Contează ce alegi să faci în ciuda acestor zile.

FLASH - CÂND ALERGI DUPĂ DEADLINE-URI CU VITEZA LUMINII ȘI TOT ÎNTÂRZII

Barry Allen e rapid, haotic și ușor de copleșit de emoții. Sună cunoscut? Pentru mulți dintre noi, viața de student e o fugă continuă- de la cursuri la job, de la proiecte a examene.

De ce ne place?

Pentru că face greșeli. O mulțime. Și le recunoaște. Apoi încearcă să repare. Este sincer, loial și în ciuda vitezei, mereu acolo pentru prieteni.

Student Insight:

Nu contează că ai greșit la un test sau ai încurcat un deadline. Important este să te oprești, să analizezi și să alegi să faci mai bine data viitoare.

Lecția lui Flash:

"Sometimes the only way to move forward... is to revisit the things in the past" -

exact ce faci când te uiți pe notițele vechi înainte de examen.

IRON MAN - CÂND SARCASMUL SALVEAZĂ LUMEA ȘI PROIECTUL LA STATISTICĂ

Tony Stark e un geniu, milionar, inventator... și ironic până la os. Dar mai presus de toate, este un om care a crescut din greșelile lui și a învățat să se pună în slujba binelui comun.

De ce e iubit?

Pentru că e flawed. Are ego, teamă, vinovății- ca toți oamenii. Dar își folosește toate resursele pentru a face o schimbare reală.

Student Insight:

Nu trebuie să fii perfect. Poți fi arogant uneori, sarcastic, nesigur... important e să fii dispus să înveți și să devii mai bun.

Lecția lui Iron Man: “Sometimes you gotta run before you can walk” -

uneori începi un proiect fără să știi exact cum se va termina. Și e ok.

SUPEREROII- O METAFORĂ PENTRU VIAȚA DE STUDENT

Sesiunea e Thanos. Deadline-urile sunt Joker. Șeful e Alfred. Și tu ești în mijlocul haosului, încercând să găsești echilibrul între viața personală, facultate și eventual, un pic de somn.

Dar tocmai aici se regăsește frumusețea. Fiecare dintre noi are propriul super-erou interior. Unul care se activează când termină un proiect în ultima clipă. Unul care își ajută colegii. Unul care are curajul să se ridice după un eșec. Adevărații supereroi nu poartă mantii. Poartă ghiozdane, agende, căști în urechi și expresia “am cinci cursuri și un deadline”.

Așa că data viitoare când te simți copleșit, întreabă-te: “Ce ar face Batman?” Probabil ar bea o cafea, ar pune niște lo-fi în fundal și s-ar apuca de treabă.

Cott de poezie

Ecou de eternitate

Lazăr Cristina Maria

Și dacă lumea s-ar sfârși deodată,
Rămâne-ai tu, nemuritor ecou,
Căci frumusețea ta e ne-ncetată,
Un univers întreg într-un tablou.

Pe pânza stinsă a unei lumi căzute,
Ți-ar tremura privirea, fără glas,
Și din culori învechite și tăcute,
S-ar ridica un ultim popas.

Acolo, tu — rămas din altă vreme,
Un chip strivit de dor și monocrom pictat —
Ai împleti din umbre și din semne
Un legământ ce nu va fi uitat.

Și chiar de-ar ninge foc peste pictură,
Și timpul ar cădea ca un blestem,
În ochii tăi s-ar frânge-o legătură:
Că încă ne dorim, dar nu putem.

SIMFONIE ÎN ALB ȘI ROȘ

Fotografii realizate de Mihai Manolescu
Interviu realizat de Tabita-Nicoleta Alexandru

Mihai Manolescu, colegul nostru de la Facultatea de Economie Teoretică și Aplicată, dar și membru în PhotoArea, are o pasiune care înflorește primăvara: fotografia, mai exact fotografia de magnolii. Am stat de vorbă cu el despre cum a început totul, ce-l fascinează la aceste flori și cum reușește să le găsească înainte să cadă toate petalele. (Spoiler: nu e mereu ușor.)

T: Bună Mihai, îți mulțumesc că ai acceptat să avem astăzi un dialog relaxat despre două dintre pasiunile tale, fotografia și magnoliile. Aș dori pentru început să-mi povestești puțin despre cum a început această pasiune a ta pentru fotografie în general?

M: Bună Tabita, îți mulțumesc pentru invitație! Pasiunea pentru fotografie a început acum șapte ani, în perioada liceului (clasa a X-a, mai exact). Țin minte și astăzi ziua când mi-am creat pagina de Instagram și unde am început să-mi public imaginile prăfuite în galerie (6 februarie 2018). Totul a fost o joacă la început, asta deși scopul de atunci a rămas același cu cel de astăzi: acela de a-mi exprima trăirile, emoțiile și sentimentele prin intermediul creativității.

T: De ce magnoliile? Ce te atrage cel mai mult la ele și cum ai început să le fotografiezi?

M: Eram la o plimbare obișnuită, exact cum o fac în fiecare zi de vineri, de când începusem semestrul al II-lea al primului an de facultate, pe traseul bine stabilit dintre Herăstrău (Berăria H) și Piața Unirii pe jos. Și ajung la ieșirea de la Arcul de Triumf, traversez Bulevardul Mareșal Constantin Prezan spre Kiseleff și ce credeți că descopăr?

Nu doar prima magnolie pe care am fotografiat-o în viața mea, dar și unghiul perfect, cu Arcul în mijlocul lor. Recunosc, aici m-am inspirat puțin de la alți fotografi în privința locului și știam de existența acelei magnolii de vreo 2 ani, tot de pe Instagram. Pot spune că a fost dragoste la prima vedere și nu numai atât: am început să iubesc și mai tare orașul în care m-am născut datorită magnoliilor și am devenit o fire și mai romantică, apreciind cu totul minunile de la Dumnezeu.

T: Care sunt provocările pe care le întâmpini atunci când fotografiezi magnolii?

M: Cea mai mare provocare apare la începutul zilei (sau cu o noapte înainte, depinde de starea în care mă aflu): cum va fi vremea? Ce temperaturi se vor înregistra în ziua ieșirii? Vor îngheța magnoliile? Apoi urmează partea cea mai interesantă: descoperirea celei mai frumoase magnolii și fotografierea acesteia. Aici nu mai depinde doar de setările aparatului din dotare, ci și de poziționarea omului în timp și spațiu, în așa fel încât rezultatul final să spună o poveste.

T: Acum aş vrea să ştiu şi cum îţi alegi locaţiile şi momentele potrivite pentru a le poza?

M: Faptul că sunt născut, crescut şi şcolit în Bucureşti mă ajută din punct de vedere mental în stabilirea reperelor, astfel că pot ajunge fără dificultate cam pe oriunde mă poartă paşii. Momentul pentru mine reprezintă emoţie, iar emoţia este reprezentată de starea din peisajul surprins în timpul respectiv.

T: „Arma” unui fotograf este, până la urmă, camera sa foto. Aş vrea să te întreb ce echipament foloseşti şi cum influenţează aceasta rezultatele obţinute?

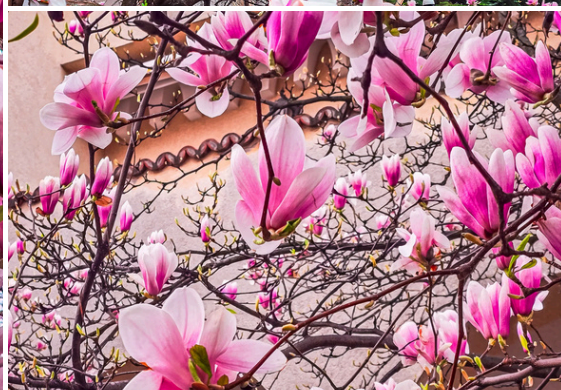
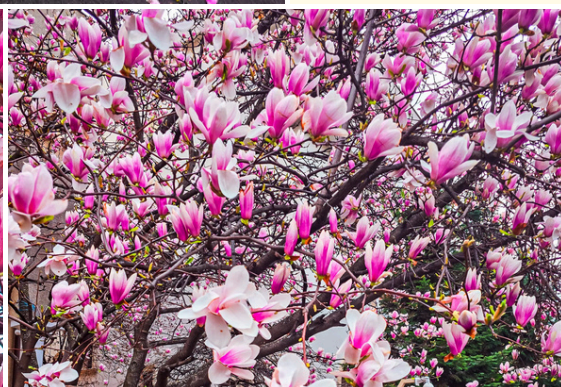
M: Deşi folosesc un Nikon D3400 cu Obiectiv AF-P 18-55mm VR şi un telefon Samsung Galaxy S24 Ultra, consider că omul influenţează prin firea sa artistică şi prin ochii săi rezultatele obţinute, indiferent de ce dispozitiv foloseşte.

T: Acum la final, mi-aș dori să ne spui care sunt câteva locuri pentru a fotografia cele mai frumoase magnolii primăvara aceasta?

M: Pentru acest final de sezon, recomand cu toată căldura să mergeți în Parcul Morarilor, unde există o zonă plină de magnolii, nu foarte înalte, înconjurată de natură, blocuri și betoane și care se transformă parcă și mai frumos cu fiecare primăvară trecută.

T: Îți mulțumesc Mihai pentru că ne-ai împărtășit o mică parte din pasiunea ta și sunt convinsă că mulți dintre noi vor privi magnoliile altfel primăvara viitoare... poate chiar printr-un obiectiv. 😊

URMĂRIȚI-NE ȘI PE:

INSTAGRAM: @ASE.CITI

FACEBOOK: REVISTA ASE.CITI

